

Pe lângă multe Cristine și Marianne care îi scriau foarte amical, exista și „Sfatul medicului“, iar acesta trimitea mesaje ceva mai sumbre, de genul: „Cum să previi simplu un atac de cord printr-o metodă tradițională“.

În perioada ipohondriei, atacul de cord îl îngrozea. I se părea murdar și fierbinte, senzorial, își închipuia că inima se transformă brusc într-o pungă plină de sânge care i se sparge în piept și, ca orice ipohondru, se gândea că moartea este ceva pe care omul îl simte cu fiecare celulă a corpului său.

Se pedepsea noaptea stând singur pe întuneric în cameră, desfășurând în față scenariul diferitelor boli, încercând să se privească din afară în decursul unor atacuri de inimă sau accidente vasculare. Oare cât de disperat ar fi fost în acele clipe ale morții? se întreba. S-ar târî oare spre telefon gândindu-se la o cale de salvare ori și-ar spune că moare și ar urmări cum se întâmplă asta, savurând ceva din unicitatea momentului? Căzut pe jos, ar încerca să caute cu nasul curenți de aer mai reci care să-l ajute să respire? Oare ce și-ar aminti din viață, ce i-ar trece prin minte? Trece oare ceva? Cu siguranță, Tiberiu ar fi acolo.

Împărțea cancerele în cancer murdare și cancer curate, îl înspăimânta eventualitatea unei boli care l-ar fi ținut paralizat cu anii, atrofiindu-i mușchii, și care i-ar fi lipit pe față acel zâmbet dureros pe care îl au oamenii ce au devenit o anexă a suferinței. Îl sufoca gândul acelor boli care-ți afectează vasele de sânge, un diabet nenorocit, cum începuse să aibă, sau morțile care survin în urma căzăturilor în baie, să rămână paralizat, cu nervii zdrobiți între vertebrele rupte, cu obrazul pe gresia rece, cu pupilele vii, ca două animale neajutate. Ar fi agonizat o vreme jos pe gresie, ar fi sângerat, ar fi auzit voci și pași prin bloc, s-ar fi gândit la moartea care-l împinge afară

din corp, cum împingi pe cineva din pat. Și în cele din urmă ar fi murit, ca un aparat rămas fără baterii. Ca rover-ul „Opportunity“, a cărui poveste îl impresionase. „Opportunity“ a fost trimis de oameni pe Marte cu o viață de 90 de zile și panouri solare care l-ar mai fi hrănit apoi câteva luni chiar. „Opportunity“ a trăit însă 15 ani, vreme în care a trimis și a tot trimis informații pe Pământ. Până într-o zi, când „Opportunity“ a transmis: „Am bateria pe terminate și se lasă întunericul“. O furtună de nisip l-a făcut să nu se mai trezească niciodată, au fost ultimele sale cuvinte. La el se gândea Rareș de fiecare dată când îi apăreau în minte moartea din baie, membrele reci, imobile, ochii cu irisurile focalizând și defocalizând în gol.

„Elimină montul! Secretul care te scapă de medic și de monturi în 3 zile!“ Alt mesaj pe care-l primea de ani de zile și de fiecare dată trecea peste el cu o mică strângere de inimă. Îi amintea de bunica Lucreția, femeia aia firavă și surprinzător de energetică, mutată cu forța din cartierul Uranus când s-a început construcția Casei Poporului. Avea mereu ochi fierbinți, iscoditori, făcea o mâncare de cartofi senzatională și câteodată îl mângâia pe cap pe Rareș și îi zicea: „Noi suntem bucureșteni!“. Tonul vocii îi transmitea că e o propoziție pe care trebuia s-o rețină, pentru că la un moment dat va fi parola secretă spre cine știe ce. Ea avea monturi și vorbea despre ele ca despre un dar și o încercare de la Dumnezeu. Tot de ea îi amintea și guma de mestecat Airwaves, care îi aducea în nări mirosul puternic al unei creme chinezești dintr-o cutiuță roșie cu care îl dădea pe frunte când era răcit. Îl usturau ochii, îl ardea fruntea, iar când el se văita, ea îi spunea că e bine, înseamnă că alifia își face efectul. Peste ani, Rareș avea să înțeleagă foarte bine relația pe care femeia asta o avusese cu durerea și cum tot binele care se întâmpla trebuia să fie datorat durerii.

Ajuns acasă, și-a făcut o cafea și s-a urcat în pat cu laptopul în brațe. Un criminal fusese executat în SUA după 34 de ani de detenție. Violase și ucisese zece femei. Fusese prins după ce una dintre fete, o adolescentă, scăpase. Rareș se uită la poza femeii care era acum, la ochii ei pixelați. Criminalul violator o sechestrase câteva zile, o violase, dar în final i-a dat drumul pentru că fata a reușit să-l facă să creadă că ar putea fi iubiți. Cu o zi înainte să fie sechestrată, femeia își scria biletul de adio: voia să se sinucidă din cauza abuzurilor la care era supusă de prietenul bunicii care o creștea.

Un copil de 10 ani se sinucisese ca să-și mulțumească mama. Acesta era titlul, nu s-a uitat pe știre. Un englez spunea că e nevoie de un plan. Pe englez îl chema Howard Boyd, era șeful Environment Agency din UK, un tip cu părul creț, cu ochelari, genul care transpiră mult. Rareș îi știe, deși el nu fusese un gras care transpira, el fusese un gras care secreta tot soiul de chestii, dar asta e altă discuție. Tipul ăsta, Boyd, spunea că apa mărilor și a oceanelor o să tot crească. El o să elaboreze un plan, dar Agenția lui trebuie ajutată, iar ajutorul trebuie să vină rapid din partea guvernului: e nevoie, bineînțeles, de mulți bani. Orașele de pe coastă vor avea de suferit din cauza inundațiilor ale căror efecte se vor accentua odată cu creșterea temperaturii Pământului, oamenii trebuie să fie mutați de-acolo în câteva zeci de ani. Rareș vedea deja orașele de coastă goale, abandonate cu ani în urmă, și apa care se strecura prin camere, ca miliarde de mici infanteriști lichizi, cercetând parcă orice urmă de viață. Apă cu botul umed, de câine.

Rareș a închis laptopul, a stat câteva clipe cu ochii în tavan, s-a gândit puțin la orașele de coastă englezești, așa, panoramic, apoi s-a ridicat și a mers la baie.

Așa a început concediul lui Rareș Petrescu, în vârstă de 46 de ani, ofițer al Serviciului Român de Informații.

Și-a luat concediu pentru că i-a fost impus. Așa e legea, trebuie să consumi zilele, e noiembrie deja, fă-ți hârtiile, îți mai rămân oricum două săptămâni de sărbători. O voce neutră, de ghid elocvent, s-a auzit în telefon de la sediul central. S-a gândit că oricum va face munca de teren pe care o avea de făcut, a completat niște hârtii și le-a trimis pe e-mail.

S-a întors de la baie, a stat cu cafeaua la fereastra din sufragerie, privind în stația de autobuz la oamenii care se strângeau și apoi se urcau în autobuz. L-a auzit pe Motănel răscolind nisipul din litieră, i-a strâns rahatul și l-a aruncat la coșul de gunoi, i-a pus mâncare. Motănel, luat pe sus din litieră, a scos acel „Rrrrr“ alintat și Rareș i-a zis: „Hai, Edith Piaf, ai făcut caca, acum pleacă!“. De obicei îi cânta: „*Je ne regrette rrahah!*“. Trecuse o lună de când trebuia să-l deparaziteze. Doctorul îi explicase lui Rareș că pisicile pot lua tot soiul de prostii de pe tălpile pantofilor stăpânilor lor. Altfel de unde să ia Motănel? Când prindea câte o fereastră deschisă se ridica cu labele din față pe plasa pentru țăntari, din spate semăna cu un suricat. Cu unul gras, să spunem, pentru că, la 11 luni, Motănel cântărea șapte kilograme și jumătate. Se îngrășase mult după castrare. Era lung însă, doctorul veterinar unde îl ducea spusese despre el că e o corcitură de maidanez cu vreo rasă de talie mare.

Trebuie să coboare să facă cumpărături, dar nu are nici un chef.

A stins lumina în cameră și s-a băgat din nou în patul său înalt, așezat lângă fereastră, unde adormea privind spre stradă, cu ochii rătăcind peste blocurile din jur. Nu a dormit, dar nici treaz nu a fost, avea o senzație plăcută și un zumzet liniștitor îi străbătea tot corpul – vedea pe

mai departe oamenii din stația de autobuz, cobora spre ei de la fereastra sa de la etajul patru, se ridică din nou, fără trup și fără vreo intenție anume. Atenția i s-a mutat ca de obicei pe clădirea scundă și pătrătoasă a Băncii Raiffeisen de peste drum pe care e crescută iarbă: e un cap pătrat, de fapt, din sticlă și ciment, cu păr verde, dezordonat, în creștet. E un uriaș îngropat aici, tot corpul său e în pământ, iar în capul lui au făcut aia sediu de bancă. Undeva, în centrul băncii, în inima băncii, adică în seif, este omușorul din gâtul uriașului. Iar dacă americanii ar face un film, ar fi cu o funcționară de la bancă, retrasă și ochelaristă, care într-una din zile, după program, rămâne singură în bancă dintr-un motiv oarecare, ajunge în subsolul clădirii și de acolo, printr-o întâmplare și printr-o ușă secretă, se trezește mai jos, unde crezi?... într-o cameră secretă, uitată nedescoperită, cum vrei să îi zici, unde se află, de fapt, inima uriașului. Seiful uitat, vechi, în care e încuiată inima uriașului. Când fata o atinge, inima începe să bată. Din ce în ce mai tare, zi după zi, ca un bebeluș în brațele acestei angajate tinere. În final, într-o noapte ploioasă, într-o noapte în care alături, la restaurantul „Cortul verde“, interlopții își scobesc în carne cu sticlele sparte, uriașul se ridică din pământ, uriașul rupe betoanele, sparge conductele din care țâșnește apa clocotită, sângele bolnav al orașului... Pășește pe străzi făcând să zăngăne ferestrele blocurilor, încălțat cu două mașini de pe marginea drumului, iar acolo, în pieptul său, funcționara ochelaristă îi ține inima la sân.

Până aici compusese Rareș povestea capului de uriaș numit Raiffeisen, cu luni în urmă, tot așa, zăcând dimineața în pat fără nici un chef, după o beție. Acum, ca și atunci, a lăsat deschisă și un fel de complicație erotică a poveștii: inima uriașului lipită de sfârțul erect al fetei, iar din punctul de contact sărind mici scânteii rozalii. La finalul

acestei compuneri de vis și imaginație, banca a fost invadată de oamenii care stăteau în stație. De fapt, Rareș i-a văzut din interiorul băncii cum dau năvală dinspre stradă, înfomețați, sângeeroși.

A dormit până la ora prânzului, s-a trezit obosit și cu un chef nebun să bea cafea și să fumeze. A fumat, dar nu i-a picat bine, a băut cafea, a băut un iaurt, a mâncat o jumătate de felie de pâine și un ou și a ieșit. L-a sunat pe doctorul veterinar Stamatescu, pensionar și șef de bloc, un om care nu știe ce să mai facă pentru a-și exprima seriozitatea și trecutul serios și nașterea serioasă. A luat tramvaiul 41 din stație de la strada Brașov. Nu îi înțelege pe cei care spun că mașina îți dă mai multă libertate. Cum să-ți dea libertate, într-un oraș aglomerat ca Bucureștiul, un ditamai obiectul pe care-l cari cu tine și îți pierzi atâta vreme să-l lași apoi undeva? În fața lui în tramvai s-a așezat o fată de liceu cu privire cuminte. Se uita pe telefon și zâmbea. Rareș i-a studiat corpul, așa cum face cu oricine îi iese în cale. Fata avea un păr castaniu cu firul subțire, iar pielea feței, se vedea, era elastică și fină, ca un cauciuc de preț, cum probabil vor avea peste multe generații roboții umanoizi, ochii erau negri, cu albul globului ocular atât de limpede, iar buzele palide și frumoase tresăreau când și când. Nările mici se deschideau mai mult câteodată, atunci când zâmbea. Nu a apucat să-i vadă dinții. E o mare victorie, e esențial să ai un corp bun, un corp puternic, un corp sănătos, o piele bună și dinți, neapărat, puternici. Fata a coborât, Rareș a privit-o de la spate, mânat de același interes pentru studierea tinereții și a cărnii. Fata l-a văzut și s-a strâmbat ușor, a coborât, iar după ce s-au închis ușile tramvaiului în urma ei l-a privit din nou, acum curioasă. Rareș a văzut și el interiorul tramvaiului, din perspectiva feței, și a avut impresia că